

vací po případě zajišťovací. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Při posuzování, zda povolená exekuce jest přípustnou, rozhodným jest stav věci, který byl v době, kdy podán byl exekuční návrh, a s tohoto hlediska musí i soud rekursní posuzovati věc (§ 78 ex. ř. a 526 c. ř. s.). V době, kdy učiněn byl exekuční návrh, měla povinná strana proti potvrzujícímu rozsudku vrchního zemského soudu ze dne 2. července 1921, jenž doručen byl oběma stranám dne 22. července 1921, opravný prostředek dovolání, takže zde nebyl vykonatelný exekuční titul ve smyslu § 1 ex. ř. a nebylo lze povolit exekuci k vydobytí dlužného nároku; než ani exekuce k zajištění nebyla dle tehdejšího stavu věci přípustnou, poněvadž proti srovnalým rozsudkům obou nižších stolic nebylo podáno dovolání a dle § 371 ex. ř. lze povolit exekuci zajišťovací na základě shodných rozsudků pouze tehdy, bylo-li podáno dovolání. Bylo proto dle tehdejšího stavu věci návrh exekuční zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Poslední věta § 505 c. ř. s., dle níž nepříslušel dovolání proti dvěma srovnalým rozsudkům odkládací účinek, byla zrušena čl. VI. čís. 31 cís. nařízení ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. Týmž nařízením byl změněn i § 371 v ten rozum, že nyní bez veškerého osvědčení lze povolit zajišťovací exekuci pro peněžité pohledávky na základě rozsudku, druhou stolicí potvrzeného, když proti rozsudku odvolacího soudu bylo podáno dovolání. Nebylo-li dovolání podáno, lze v takovémto případě povolit pouze exekuci uhražovací. Exekuce zajišťovací jest vyloučena, poněvadž po právoplatnosti rozsudku (následkem nepodání dovolání) jest zbytečnou. Pravidelný případ ovšem je ten, že uplynutím 14denní lhůty k plnění současně vyprší i lhůta k podání dovolání. Pak-li však, jako v tomto případě, lhůta k plnění uplynula, nikoliv však lhůta k dovolání následkem soudních prázdnin, nezbyvá, než vyčkati i uplynutí této lhůty a žádati pak za exekuci uhražovací. Exekuce zajišťovací jest, jak shora podotknuto, nepřípustnou. Poněvadž pak v tomto případě potvrzující rozsudek druhé stolice byl doručen stranám 22. července 1921 a lhůta k dovolání následkem soudních prázdnin uplynula teprve dnem 9. září 1921, byla exekuce uhražovací, pokud se týče zajišťovací, navržená dne 9. srpna 1921, nepřípustna, a právem rekursním soudem nepovolena, neboť dne 9. srpna 1921 nebylo zde ani právoplatného exekučního titulu (§ 1 ex. ř.), ani podmínek §u 371 ex. ř. Že pak nyní podmínky ty jsou již splněny, na váhu nepadá a předčasnosti exekuční žádosti zhojiti nemůže, poněvadž každý exekuční návrh dlužno posuzovati co do oprávněnosti dle doby, kdy byl podán.

Čís. 1431.

»Třetí osobou« ve smyslu § 11, odstavec druhý nesp. říz. nemíní se pouze osoba, rozdílná od účastníků nesporné záležitosti, nýbrž také a to v první řadě účastníci této záležitosti.

»Újmou« ve smyslu téhož §u jest nejen újma na právech nebo zkrácení hmotného zájmu, nýbrž všeliké zhoršení, byť i jen procesuálního postavení osoby, rozdílné od osoby rekurentovy.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, R I 21/22.)

Do usnesení prvního soudu ze dne 21. října 1921, jímž byl k návrhu finanční prokuratury ustanoven rozpuštěnému spolku opatrovník dle § 27 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák., vznesl zastupce rozpuštěného spolku dne 10. listopadu 1921 rekurs, jež rekursní soud odmítl pro opožděnost. Důvody: Napadené usnesení bylo doručeno dne 22. října 1921, stížnost podána na soud osobně dne 10. listopadu 1921, tedy po uplynutí lhůty §u 11 odstavec první nesp. říz. Výjimečného předpisu §u 11, odstavec druhý, nesp. říz. nemohlo býti v této věci použito. Nemohlo by se tak státi bez újmy nabytého práva státu na navrženém a povoleném a zákonu přiměřeně odpovídajícím opatření, majícím za úkol zákonitě uspořádání majetkových poměrů rozpuštěného spolku, na kterémž uspořádání má stát zájem veřejný.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Z vývodů rekursu mohou dojíti povšimnutí pouze ty, jež se zabývají výkladem § 11, odstavec druhý, nesporného řízení. Nejvyšší soud neshledal, že by tato stať zákona byla rekursním soudem vyložena nesporně. Třetí osobou nemíní se v § 11 odstavec druhý nesp. říz. pouze osoba, rozdílná od účastníků konkrétní nesporné záležitosti, nýbrž také a to v první řadě účastníci této záležitosti, zejména pak návrhové, takže výraz třetí osoba klade se protívou k tomu, kdo opožděně zadal opravný prostředek. Vždyť v § 9 nesp. říz. přiznává se rekursní právo každému, kdo mní se opatřením první stolice býti stížen, a bylo by zajisté nesrovnalostí, kdyby pro ohrožený zájem těch, kdož řízení v první stolici se ani nesúčastnili, opožděný rekurs nesměl dojíti povšimnutí, tento ohled by však neplatil na prospěch přímého účastníka řízení, proti němuž rekurs jiného účastníka jest namířen. Z porovnání § 9, odstavec třetí, s §em 11, odstavec druhý nesp. říz., vyplývá, že újmou nemíní se v § 11, odstavec druhý nesp. říz. jen újma na právech nebo zkrácení hmotného zájmu, nýbrž všeliké zhoršení, byť i jen procesuálního postavení osoby, rozdílné od osoby rekurentovy. V tomto případě návrhové, tudíž ve smyslu shora uvedených vývodů osoba třetí, tím, že jejímu návrhu bylo v první stolici vyhověno, učinila zadost povinnosti, již ukládá § 27 spolkového zákona úřadům ohledně jmění rozpuštěného spolku. Jest v zájmu návrhovatele, by zůstalo při opatření první stolice. Změnou tohoto opatření k opožděnému rekursu zhoršilo by se postavení návrhovatele alespoň potud, že byl by nucen hledati jiné a další cesty, by dostal povinnosti uložené mu §em 27 spolkového zákona. Byl-li však rekurs druhou stolicí právem jako opožděný odmítnut, nedostala se věc zákonitým způsobem k rozhodování vyšších stolic a nelze vyšším stolicím s věcí tou po nižádné stránce se zabývati.